

„Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek” (Ez 36,26)

A szívről az érzések, az érzelmek, a szenvedélyek jutnak eszünkbe. A bibliai szerző számára azonban ez jóval mélyebb tartalommal bír: a lélekkel együtt a szív az ember életének a középpontja, itt születnek a döntései, itt zajlik benső, lelki élete. A hússzív hagyja, hogy Isten igéje alakítsa, vezesse, és „békés gondolatok” ébrednek benne testvérei iránt. A kőszív magába zárkózik, képtelen mást meghallgatni és irgalmasnak lenni.

Miért van szükségünk új szívre és új lélekre? Elég, ha körülnézünk. A kőszívekből mindenütt erőszak, korrupció és háború születik, mert nem nyitottak Isten teremtő terve előtt. Ha őszintén magunkba tekintünk, talán nem azt vesszük észre, hogy sokszor bennünket is önző vágyak irányítanak? Valóban szeretettel és embertársaink javára hozzuk meg döntéseinket?

Nyomorúságos emberségünk láttán Isten megkönyörül rajtunk. Jobban ismer bennünket, mint mi magunk, és tudja, hogy új szívre van szükségünk. Ezt meg is ígéri Ezekiel prófétának, és nem csak az egyes emberekre gondol, hanem egész népére. Isten álma, hogy egybegyűjtse a népek nagy családját, ahol a kölcsönös szeretet törvénye uralkodik, ahogy azt kezdetben elgondolta. Történetünk során többször is beigazolódott egyrészt, hogy mi magunk képtelenek vagyunk megvalósítani a tervét, másrészt Isten soha nem fárad bele, hogy újra kezdeményezzen, ráadásul azt is megígérte, hogy ő maga olt belénk új szívet és új lelket.

Ígéretét pedig akkor teljesítette be egészen, amikor elküldte a földre a Fiát, pünkösdkor pedig kiárasztotta a Lelkét. Ebből egy közösség született – az első jeruzsálemi közösség –, az „egy szív, egy lélek” ^[1] valóságában élő emberiség mintaképe.

Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy ehhez az új emberiséghez tartozzunk, én is, aki ezt a magyarázatot írom, te is, aki olvasod és meghallgatod. De még inkább meg vagyunk hívva arra, hogy építsük, jelenvalóvá tegyük saját környezetünkben és munkahelyünkön. Micsoda küldetést kaptunk, mekkora bizalommal van Isten irántunk! Ne hagyjuk, hogy úrrá legyen rajtunk a csüggedés a társadalomban meglevő sok korrupció láttán, ne nyugodjunk bele közömbösen, hogy a rossz nagyobb nálunk. Tágítsuk ki „a szívünket Jézus Szívének méreteire. Mekkora munka! De ez az egyetlen, ami szükséges. Ha ezt tettük, mindent megtettünk.” – mondta Chiara Lubich, és így folytatta: „Mindenkit, aki közelünkbe kerül, úgy kell szeretnünk, ahogy Isten szereti. És mivel az időben élünk, egyszerre egy felebarátunkat szeressük, és ne maradjon a szívünkben nosztalgia a másik testvér iránt, akivel az imént találkoztunk.” ^[2]

Ne saját elégtelen erőnkben és képességeinkben bízunk, hanem abban, amivel Isten megajándékoz: „Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek.” [\[3\]](#)

Ha hallgatunk kérésére, hogy mindenkit szeressünk, ha engedjük, hogy a bennünk szóló Lélek hangja vezessen, akkor az új emberiség élő sejtjei, az új világ építői leszünk a népek és kultúrák gazdag sokszínűségében.

Fabio Ciardi

forrás: fokolare.hu